

Остаће забележено да су два Мирка, од којих је један ванстраначка личност, а други је био у трећем ешалону партије која га је делегирала, своје владе водили пун мандат. Оба премијера била су у сенци политичких лидера који су у време њиховог руковођења Владом били и председници странака и председници држава и самим тим као реални и милионском подршком устоличени владари центар моћи и одлучивања укоренили у здање на Андрићевом венцу, а у Немањиној настанили оперативног извођача радова.

Ове својеврсне владе у сенци нису биле без трзавица, великих искушења или хроничне бојазни да већ на следећем заседању неће имати за изгласавање нови „свети“ српски број – 126. Ипак изгурале су предидђени рок трајања.

Зна се да све што расте у сенци обично је закржљало, јалово или са ситним и неукусним плодовима па је слична судбина задесила и ове рекордере. Изборна кампања која је пре неки дан кренула у први план је избацила питање кандидата за председника Владе партија које се надају да ће направити значајнији резултат на овим изборима. Посебно је занимљив однос према овом питању потенцијалних трећепласираних или кандидата за најпријатније изненађење изборне трке.

Ове својеврсне владе у сенци нису биле без трзавица, великих искушења или хроничне бојазни да већ на следећем заседању неће имати за изгласавање нови „свети“ српски број – 126. Ипак изгурале су предидђени рок трајања.

УРС је већ на првом кораку истакао да је најбољи човек за ту функцију Млађан Динкић и нада се да ће демократе направити још једном уступак којим су се опекли када су Коштуници уступили премијерско место после избора 2007. године.

Премијер последна рупа на свирали

Пише: Александар Дикић
четвртак, 22 март 2012 10:56

СПС на основу резултата свог председника као министра унутрашњих послова којег описује као најбољег и најефикаснијег члана Владе сматра да има право да унапреди свог лидера и претвори га у озбиљног кохабитационог партнера.

Напредњаци још пре него што су се сетили могућности превремених председничких избора су у први план истурили свог најјачег адута и то само када је Александар Вучић оправдано одсутан опседнут двобојем са Драганом Ђиласом.

Иако лично сматрам да Александар представља и мозак и кичмену мождину и цео централни систем СНС-а остаје чињеница да остале системе органа крвотока, дисања, мишића, а нарочито дигестије – од плувачних жлезди до ректума, контролише човек који је као у играма без граница спреман за окршај на било ком терену – земља, ваздух, вода и напето чека пуцањ да би се свом силином обрушио на противника.

Прогнозирано лутање са функције премијера на функцију кандидата за председника и празан ход и упражњено место које би остало евентуалном победом напредњака могло би да изостане уколико би Борис Тадић поднео оставку и из те незавидне почетне ситуације покушао да својом политичком снагом обезбеди што бољи изборни резултат коалицији коју предводи.

Радикали, Двери и ДСС у овим комбинацијама се и не узимају у обзир будући да сви предвиђају вегетирање ових партија на „ничјој земљи“ и да се једино шанса даје Војиславу Коштуници који из позиције пијуна на крају може да се напредњачким пољупцем претвори у краљицу. И то исту онакву каква столује у Лондону – протоколарну, слабу, без суштинског политичког утицаја.

Познавајући принципијелност, достојанство и тврдоглавост бившег председника Југославије мало је оних који би могли да га замисле у таквој ситуацији макар на столу била и тако жељено скидање ДС-а са власти. Зна то добро и она друга страна али је ионако мали маневарски простор додатно сужен отвореним антиевропским ставовима ДСС-а који су права отровна удица за захуктале напредњаке.

Иначе председник Владе као уставна категорија и у овом највишем правном акту је дефинисан инфериорије и од председника Скупштине и од председника Републике.

Прогнозирано лутање са функције премијера на функцију кандидата за председника и празан ход и упражњено место које би остало евентуалном победом напредњака могло би да изостане уколико би Борис Тадић поднео оставку и из те незавидне почетне ситуације покушао да својом политичком снагом обезбеди што бољи изборни резултат коалицији коју предводи.

У петом дела Устава, Уређење власти, под број један се наводи Народна скупштина што није само симболично већ се на индиректни начин показује где пре свега лежи прави центар власти у модерном уређењу Србије.

Он није у Парламенту као таквом, већ праве инсигније власти држи онај ко контролише парламентарну већину те је она само репродукција партијских кадрова и слика која се добија утицајем разних хемикалија на партократски негатив. У истом делу Скупштину под број два наводи се председник Републике са осам надлежности.

Под бројем три наводи се Влада Републике Србије са својих шест надлежности.

Само једна позиција у Србији никада није могла да се обезвреди нити је било којим политичким перипетијама могуће умањити њену моћ. То није ни позиција председника Републике ни председника владе.

Србија је за председника имала једног Милана Милутиновића (1997–2002) о чијем председниковању најбоље сведочи ослобађајућа пресуда Хашког трибунала који му је само ударио завршни печат да је био човек који се ни за шта није питао и ни о чему није одлучивао.

Колико је та функција све више губила на значају говори и чињеница да је то место

Премијер последна рупа на свирали

Пише: Александар Дикић
четвртак, 22 март 2012 10:56

фактички било упражњено више од годину дана када је тадашња председница Народне скупштине Наташа Мићић постала вршилац дужности председника Републике (децембар 2002 – фебруар 2004).

Чак је и легитимно изабрани следећи председник Борис Тадић био „обезвлашћен“ и фигурирао као номинални део нужне кохабитације посвађаних демократа.

Такође Србија је имала и оба Мирка од којих ниједан није имао никакву реалну политичку снагу.

Једина функција која увек носи са собом моћ јесте председник партије која има већину у парламенту.

Партократија која је настављена још из једнопартијског система своју примену нашла је и у парламентарној демократији на српски начин.

Да не будемо усамљени у овој полит-патологији може се повући паралела и са путинократијом у Русији где су државне функције постале само пролазне станице за акламацијом устоличеног лидера.

Првог Мирка (ако прескочимо несрећни интермецо прелазне владе) наследио је Зоран Ђинђић који је овој функцији дао канцеларску снагу.

Зоран Ђинђић није затекао снагу ове позиције него ју је својим доласком подарио, а легитимитет и моћ црпео је из непоновљиве победе на изборима децембра 2000. године. Он је номинално био премијер али је уз то био и „менаџер“, координатор и контролор скупштинске већине.

Премијер последна рупа на свирали

Пише: Александар Дикић
четвртак, 22 март 2012 10:56

Србија је за председника имала једног Милана Милутиновића (1997–2002) о чијем председниковању најбоље сведочи ослобађајућа пресуда Хашког трибунала који му је само ударио завршни печат да је био човек који се ни за шта није питао и ни о чему није одлучивао.

За тај рововски посао, за који је требало имати нерве ходача на жици и храброст кротитеља лавова, ангажовао је своју десну руку, свог наследника и духовног сина Чедомира Јовановића који је ову већину претворио у ефикасну машину за изгласавање Владиних предлога закона којим се мењала Србија.

Ако поново прескочимо несрећни интермецо Владе Зорана Живковића следећи премијер са истом снагом постао је Војислав Коштуница, који је, такође, пре свега, био председник странке која је победила на децембарским изборима 2003. године што му је дало „лиценцу“ да настави канцеларско вођење Србије. Дакле, питање премијера у Србији је беспредметно и уколико није само као отровна стрелица одапета политичким противницима то питање би једноставно требало избегавати. Србијом одавно не владају институције државе већ страначки изабрани делегати.

Комунистичко опхођење према држави укоренило се у политичком животу тако да партија која добије поверење грађана крунише и благосиља и премијера и председника.

Да смисао свега буде бесмисленији, партијска врхушка одлучује и о посланичкој листи која улази у парламент тако да је пут од бирача до оног ко његову вољу спроводи обавезно пролази кроз партијску наплатну рампу, а валута у којој се плаћа износ путарине као и начин царињења „пртљага“ потенцијалног кандидата познат је само најужем врху свемоћне партије.